

У дома

Изабел Спасимир Спасова ПГПЧЕ „Петър Богдан“, гр. Монтана

„Чедо, аз от иновации и проекти нищо не разбирам. Моите ръце все в земята са били - къде дръвчета съм засаждал, къде мотичката съм подхващал. Бизнесът определено не го разбирам. Ама и вие младите...чешате си езика с таквиз засукани теми, а природата си изгиба и изгиба. Накъде сте тръгнали, не знам...”

Пристигнах в селото, облечена в деловия си костюм, а под ръката си стисках тефтерче и химикал. Търсех хора, с които да говоря - оказа се трудна задача. На центъра - пусто, в кафето - също. Дори бездомни кучета нямаше. Закатерих се по стръмния баир. Косата ми се разроши, лицето ми се изпоти, а лачените ми обувки се напълниха с камъчета. Задъхана и изморена, стигнах до едно възвишено място с дървета. Там върху един отсечен дъб седеше възрастен човек и наблюдаваше двете си козички. Идеално! Приближих се към него, представих се и карах направо по темата - иновации в опазването на природата. Мъжът ме погледна крадешком с очи, без да обръща загорялото си лице към мен, и изпусна от гърдите си един тихичък, но горчив смях. "Тц, тц, какво да ти кажа, дете. Не знам аз иновации, стар съм. Ама като бях малък с баща ми, идем на реката и се върнем с една торба риба, на другия ден същото...А сега, ако видиш нещо да плува изобщо, скачаш от радост. Идем на пазара, носим сирене, кашкавал, мляко, мед, луканки, хората наскочат, до обяд всичко вземат, сега я някой мине, я не. Ама то и с луканките е трудна работа...чумата измори прасетата, годините все по-топли и топли стават, всичко изсъхва. Какво да ти кажа дете, оправяме се кой как може, пенсиите не стигат, та поне ако за нашата прехрана природата се смили, молим се на Бог..." Преглътнах и си тръгнах.

Празника на чипровския килим. Хората се бутаха, очите им светеха, за да видят измайсторените шарки. Една дребна, дребна старица седеше и тъчеше. Седнах до нея. "Ой, ой, мило внуче...Аз сега работя, по малко, но работя. А утре кой ще дойде на моето място? Дъщеря ми може, ама не иска, в офиса, секретарка седи, а внучка ми дори стана не е виждала..."

Сред планинския въздух и извисените дървета, там точно на пътя, се намираще една традиционна българска механа. Хората така се зарадваха, като ни видяха. Опънаха ни маса, постлаха ни, та даже седнаха и пийнаха с нас. Тати изпи една чашка и заговори за бизнес... "Никой не идва при нас. Насред Родопите. Цялото семейство работим, но

само местните сядат. Пандемията разгони туристите. Сега е лято и вратите почти не се отварят, а зимата..."

От толкова горчив смях, на мен ми се приплака.

Природа - при рода.

Природата е неописуемо божие творение. Тя е наш дом, наш лечител и наша майка. Тя е всичко. Защото там в планината , когато сте само ти в обятията на зеленината и порива на въздуха, там времето спира и ти се прераждаш.

"Най-сетне в теб само, във твоите

прегръдки

нетленни и драги, о, майко света,

духът ни отруден от светските мъки

намира утеха, покой, радостта!" - Вазов.

Поколението на баба с тяхната зачерняла от припека на полето кожа и набраздените от труда им ръце, със знанието им за всичко в природата, си отива. И оставаме ние...

Аз искам моите деца да тичат из поляните с нацъфтели макове, а лятото да преследват козички. Искам да вкусят истинско краве мляко, да откъснат и хапнат домата направо от градината, да се покачат в планината и да прималеят пред Еделвайса.

Трябва да призная нещо - аз от иновации и бизнес също не разбирам. Но както всички тези хора, разбирам от любов. И вярвам, че ако всеки от нас си припомни кой е и откъде е дошъл, заземи ума си, опрости мирогледа си, то сърцето му само ще се запълни и ще го заведе до висшата ценност - природата. И ще я спаси, защото това прави любовта.

Аз съм у дома - съблякла деловия си костюм, разтлала косата и отпуснала тялото си сред тревата на горската поляна.

А ти къде си?